

er en Klage, jeg har modtaget fra nogle af Marinens Skibe. Jeg saa i Sommer, at den højtærede Minister var et Par Gange ude at inspicere Skibene, men han opdagede ikke det Forhold, der gav Anledning til den Klage, jeg her vil omtale. Der kom en Klage til mig, og denne Klage holdt sig i henvend 4 Maaneder. Den gik ud paa, at Brødet om Bord paa Skibene var uspiseligt. Man henvendte sig til mig, vel fordi jeg i mange Aar har beskæftiget mig saavel med Mølleri som med Bageri. Jeg tog altsaa ud paa Skibene for ved Selvsyn at forvisse mig om Klagens Rigtighed. Jeg tror, det var den 29. Juni, Skibene laa herude i Flaadens Leje, og jeg kom om Bord paa „Herluf Trolle“. Jeg fik Lov til at se en stor Bakke Brød, som var skaaren, og det viste sig, at det dels var brændt og dels fuldstændig raat. Fra Skorpen og en Tomme ind i Brødet var det brændt, og paa Undersiden var der raa Dejg. Jeg spurgte den ombordværende Bager, hvor det kunde være, man bagte paa den Maade, og om ikke de raa Varer vare friske. Jeg fik det Svar, at der var ikke noget i Vejen med Varerne; jeg fik Lov til at undersøge dem og maatte erkende, at Varerne vare sunde og friske. Bageren udtalte, at han kunde ikke forstaa, de ikke kunde faa Magt med Brødbageriet, men noget laa det vist i, at ofte, naar de skulde i Lag med Brødet, bleve de kommanderede op til Eksercits. Det er naturligvis galt, det lader sig nu en Gang ikke gøre at bage paa den Maade. Jeg kan ikke indse, at det er nødvendigt, at de Skibe, som gaa her i Havnen og kunne løbe i Land, hvilken Dag det skal være, skulle bage deres Brød selv. De kunne faa deres Brødforsyning enten fra Orlogsværftet eller fra Kastellet. Men skulde det være nødvendigt, at Skibene selv bage, henstiller jeg til den højtærede Minister, at der bliver ansat en fast Mand om Bord, thi Brødet er nu en Gang Hovednæringsmidlet paa Skibene. Det forstaa man, naar man ser Kostreglementet: om Morgenen faa Folkene Te, Rugbrød og Margarine, til Frokost sort Kaffe, Margarine og Rugbrød, saa er der Middagsmad, og saa Kl. 5 faa de igen Margarine og Rugbrød. Naar Rugbrødet ikke er til at spise, gør man Folkene kede af det. Derfor henstiller jeg til Forsvarsministeren at undersøge Sagen og forhindre, at dette uheldige Forhold finder Sted.

Saa har jeg en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister, men jeg bliver nødt til at forudskikke et Par Ord til Forklaring. I 1902 bleve Sundbyerne indlemmede i Stor-København, og Grunden til,

at man bestemte sig dertil, var, at Byen havde udviklet sig meget stærkt, idet der havde fundet et meget stærkt Byggeri Sted, og det daværende Sogneraad indsaa, at man var nødt til at gaa til en meget stor og kostbar Afvanding. Man frygtede for, at Sundbyerne ikke skulde kunne magte denne Opgave. Det var den særlige Grund til, at man forhandlede om Indlemmelse i Stor-staden København. Det blev da ogsaa lovet os, at saa snart vi vare indlemmede i København, skulde der blive taget fat paa en Reform ved Afvandingen. Magistraten overholdt ogsaa sit Løfte, der blev udarbejdet et Forslag om en Ændring i eller et Tillæg til de i Lovene af 30. November og 14. December 1857 om Vandløb givne Bestemmelser. Dette Forslag blev fremlagt for Borgerrepræsentationen og vedtaget og gik saa ind til Rigsdagen allerede i Aaret 1902—03, og Sagen kom til Behandling oppe i det høje Landsting. Men imidlertid var der nedsat et Udvalg af forskellige Grundejerforeninger, der frygtede for, at Loven vilde blive dem for streng, og som til Dels frygtede for, at hvis Kommunalbestyrelsen skulde have Bestemmelsesret over, hvorledes der skulde afvandes, og hvorledes Betalingen skulde finde Sted, vilde den frisindede Kommunalbestyrelse, som sad der, paalægge dem for store Udgifter. Loven blev saaledes standset i Landstinget og sendt tilbage til Magistraten. Magistraten maatte saa til at udarbejde et nyt Forslag, som siden blev fremlagt i Kommunalbestyrelsen. Kommunalbestyrelsen behandlede saa dette Forslag og fik indsat forskellige Lempelser deri. Der var fuldstændig Enighed om Forslaget fra de forskellige Partiers Side, og det gik saa ind til den lovgivende Forsamling og blev vedtaget af den høje Rigsdag 1906.

Efter denne Lovs § 2 skulde der nedsættes en Kommission, hvoraf hverken Kommunalbestyrelsens Medlemmer eller nogen, der staar i Tjenesteforhold til Kommunen, kunde være Medlemmer og heller ikke af den i Lovens § 12 ommeldte Overkommission. Det vil sige, at Kommissionen skulde vælges paa samme Betingelser som i Loven af 1857, nemlig, at Formanden skulde udnævnes af Kongen, de to Medlemmer af Indenrigsministeren og de to Medlemmer af Hof- og Stadsretten. Denne Kommission blev ogsaa valgt samme Aar. Men tillige indeholdt Loven Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsen skulde udarbejde Forslag til denne Kommission, og saa skulde Kommissionen træffe Bestemmelse om, hvorledes Afvandingen skulde finde Sted, og hvorledes Betalingen skulde